

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Forhandling

Eva Fatum (S):

Folketinget har nu vedtaget at meddele orlov til to medlemmer af Folketinget og at indkalde stedfortræderne.

Som ordfører for Udvalget til Valgs Prøvelse skal jeg tillade mig at gøre indstilling om, at stedfortræderne godkendes som midlertidige medlemmer af Folketinget.

Hr. *Duetoft* er valgt i Nordjyllands Amtskreds, og i anledning af hans orlov indkaldes 1. stedfortræder for Centrum-Demokraterne i denne amtskreds, hotelchef *Bodil Melgaard Haakonsen*.

Hr. *Nør Christensen* er valgt i Ringkøbing Amtskreds, og i anledning af hans orlov indkaldes 1. stedfortræder for Centrum-Demokraterne i denne amtskreds, datachef *Svend Aage Jensen*.

Udvalget til Valgs Prøvelse har i et møde i dag behandlet disse sager, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling

Som midlertidige medlemmer af Folketinget fra og med den 7. maj 1991 godkendes:

1. Hotelchef Bodil Melgaard Haakonsen.
2. Datachef Svend Aage Jensen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 122 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 133:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1990.

Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 5/3 91. Første behandling 14/3 91.
Betænkning 17/4 91. Anden behandling 2/5 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Finansloven for finansåret 1990 var karakteriseret ved, at der var tale om et finanslovsforlig mellem den daværende trepartiregering og bl.a. Fremskridtspartiet, et finanslovsforlig, som vi i Fremskridtspartiet på det tidspunkt, hvor forliget blev indgået, selvfølgelig fuldt ud bakkede op.

En af forudsætningerne for forliget var, at der var et anslået underskud for 1990 i størrelsesordenen 7 mia. kr., men aldrig så snart var forliget indgået, før vi i budgetredøgørelsen for 1990 kunne læse, at underskuddet ikke længere var på 7 mia. kr., men desværre var blevet til 22 mia. kr.

Man har så fra regeringens side og særligt fra finansministerens side i løbet af 1990 gjort meget ud af at fortælle befolkningen og Folketinget, at det skyldtes, at indtægtsgrundlaget svigtede; man havde overvurderet befolkningens evne til at betale skatter og afgifter, og som følge deraf havde man fået færre indtægter. Det er selvfølgelig også en del af forklaringen.

Men hvad der for alvor blev tydeliggjort ved fremsættelsen af forslaget til tillægsbevillingslov, var, at der jo altså også har været tale om udgiftsstigninger i størrelsesordenen 5 mia. kr. Det har man så også en række forklaringer på, bl.a. konjunkturændringer og større udgifter til overførselsindkomster – det skal vi diskutere senere i dag. Man har søgt at finde gode forklaringer.

Jeg er vidende om, at regeringen og jo ikke mindst finansministeren gør meget ud af at gøre statens budget til noget, der har større dynamik og mere sammenlignelighed i forhold til f.eks. private virksomheders. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at i en hvilken som helst privat virksomhed, hvor man i løbet af et budgetår konstaterer, at indtægtsgrundlaget i den grad er ændret i forhold til det oprindelige budget, vil man selvfølgelig søge at afpasse sine udgifter efter det; men det er unægtelig ikke den måde, man fører finanspolitik på her i landet. Man konstaterer blot, at indtægterne falder, og derefter må man så efterfølgende konstatere, at un-